

דרור דרוריאן

מתוך "סיפורי אלינקה" (1948)

ד. ממין-סיבירייק

דרור דרוריאן ואמנון אמנוניאן היו חברים

טובים. מדי יום

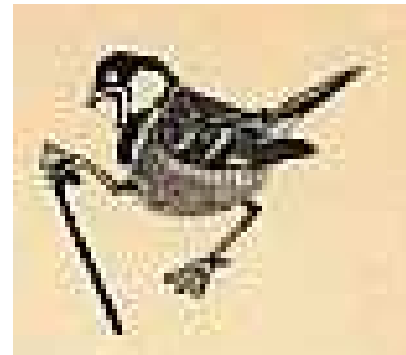
דרור דרוריאן היה

עף אל הנהר וקורא

"הי, חבר, שלום!

מה נשמע?"

"בסדר. חיים לאט"

היה עונה אמנון אמנוניאן "בוא לבקר
אצלי. כאן טוב מאוד במקומות הנמוכים.
המים שקטים, אצות כמה שרק תרצה.

אכבד אתך בביצי הצפרדעים, בתולעי

מים, בחסילונים.."

"תודה חבר! ברצון הייתי בא לבקר, אך

אני מפחד ממים עמוקים. מוטב שתבוא

לבקר אצלי, על הגג. אכבד אתך בגרגרי

יער, תותים, אוכמניות.

כל הגן אצלי. אחר כך

נטעם קצת לחם שפון,

סוכר ויתוש שאתפוס

לך. אתה אוהב סוכר?"

"מה זה?"

"כזה לבן.."

"כמו חלוקי אבן אצלנו?"

"בערך. וכשתיקח בפה אז זה מתוק.

והרי חלוק אבן לא תאכל. אז נעוף עכשיו

לגג?"

"לא, אני לא יודע לעוף, ואני גם נחנק באוויר. מוטב כבר שנשחה ביחד על המים. אראה לך איך..."

דרור דרוריאן ניסה לרדת למים, ניכנס עד הברכיים והלאה כבר פחד ללכת. הרי הוא עלול לטבוע! הוא שתה קצת מי נהר זכים ובימים חמים התרחץ במקום רדוד, ניקה את נוצותיו, וחזר אליו אל הגג. ובסך הכל שניהם חיו בשלום ואהבו לשוחח על עניינים שונים.

"איך זה שלא נמאס לך לשבת במים?"

השתומם מדי פעם דרור דרוריאן "רטוב שם, אפשר להתקרר.."

אמנון אמנוניאן השתומם מדי פעם גם הוא:

"איך זה, חבר, שלא נמאס לך לעוף? חם

כל כך בשמש, אתה עלול להיחנק מהחום. ואצלי תמיד קריר. אפשר לשחות כמה שרק רוצים. ראה, בקיץ כולם באים אלי להתרחץ. ומי יבוא אליך לגג?"

"באים, חבר! באים. יש לי כאן חבר טוב, מנקה ארובות יאשה. הוא בא לבקר אצלי. והוא שמח כזה, כל הזמן שר. מנקה את הארובה ושר. ומדי פעם מתיישב בקצה הגג לנוח, מוציא לחם ואוכל ואני מנקר את הפרורים. אנו חיים בידידות. גם אני אוהב לשמוח."

גם הבעיות היו דומות אצל החברים. למשל חורף. כמה שקר היה לדרור דרוריאן המסכן! היו ימים קרים כאלה שהנשמה כמעט ברח מהגוף. היה

גם לאמנון אמנוניאן חורף לא היה עובר
בשקט. הוא היה יורד לעומק הנהר ונם
שם ימים שלמים. גם חשוק, גם קריר ואין

כל חשק להתנועע. מדי פעם היה עולה
לפתח בקרח כשדרור דרוריאן קרא לו.
הדרור בא לפתח וקרא:
"הי, אמנון אמנוניאן אתה עוד חי?"
"חי" בקול רדום ענה אמנון אמנוניאן "רק
רוצה לישון. כאן כולם ישנים, משעמם."
"גם אצלנו לא יותר טוב, חבר! מה
לעשות, צריך לסבול.. אוק! איזו רוח קרה

דרור דרוריאן מקפל את רגליו וישב
עליהן, ורק מקום הצלה אחד היה לו -
לרדת לארובה כלשהי ולהתחמם שם
קצת. אבל גם זו בעיה.
פעם דרור דרוריאן כמעט נפגע, וזה
בגלל החבר שלו, מנקה הארובות. זה
בא והכניס לארובה את המברשת שלו
עם משקולת העופרת, וכמעט ודחס את
דרור דרוריאן. זה קפץ מהארובה כולו
מפויח והתחיל לנזוף:
"מה אתה עושה לי, יאשה? יכולת להרוג
אותי.."
"ומאין לי לדעת שאתה יושב בארובה?
תהיה זהיר יותר בפעם הבאה. אם
תקבל משקולת העופרת על הראש,
תהנה מכך?"

נושבת! כאן, ידידי, לא תירדם. אני מקפץ
כל הזמן על רגל אחת כדי להתחמם.
והאנשים מסתכלים עלי ואומרים: 'ראו
איזה דרור שמח.' אך, אילו רק הגיע כבר
האביב. ואתה, חבר, כבר שוב ישן?"
וגם בקיץ יש בעיות. פעם בז רדף שני
קילומטר אחרי דרור דרוריאן, עד שזה
יכול היה להסתתר בנקרה של עץ.
"בקושי הצלחתי להציל את עצמי!"
התלונן לפני אמנון אמנוניאן, כשיכול היה
שוב לנשום. "איזה שודד זה! אילו תפס
אותי לא היית כבר שומע אותי."
"זה כמו זאב המים שלנו" ניחם אותו
אמנון אמנוניאן "לא מזמן כמעט ונפלתי
ללוע שלו. הוא התנפל עלי כמו ברק. ואני
שחיתי עם דגים אחרים, וחשבתי שזה

בול עץ, ובול העץ הזה קפץ עלי ורדף..
למה זאבי המים האלה מתנפלים? אני
תוהה ולא יכול להבין.."
"גם אני לא.. אתה יודע, אני חושב שהבז
היה פעם זאב המים וזאב המים היה בז.
במילה אחת - שודדים.
וכך הם שוחחו וחיו דרור דרוריאן ואמנון
אמנוניאן, סבלו בחורף, שמחו בקיץ,
ויאשה, מנקה הארובות השמח, ניקה
ארובות ושר שירים שמחים. לכל אחד
מעשים שלו, השמחות שלו והצרות שלו.
יום אחד יאשה גמר את עבודתו והלך
אל הנהר כדי לרחוץ מהפיח. הולך
ושורק, ופתאום שומע רעש מוזר. מה
קרה? מעל הנהר המוני ציפורים
מסתובבים. ברווזים, אווזים, סנוניות,

נחנק מכעס "הוא עוד לא יודע מי אני.
אראה לו לאמנון אמנוניאן המקולל הזה.
הוא יזכור אותי היטב השודד הזה.."
"אל תקשיב לו! קרא ליאשה אמנון
אמנוניאן מהמים" הוא סתם משקר.

"אני משקר?" נהם דרור
דרוריאן "ומי מצא את
השלשול? אני משקר!
שלשול כזה שמן! חפרתי
אותו על החוף.. כל כך
עמלתי.. תפסתי אותו
ורציתי להביא הביתה,
לקן שלי. יש לי משפחה..
צריך להאכיל אותם.. רק
עברתי עם השלשול מעל הנהר ואמנון
אמנוניאן הנבזה, שזאב המים ייבלע

חופנים, עורבים ויונים. כולם רועשים,
צועקים מצפצפים - אי אפשר להבין דבר.
"הי שם!" קרא מנקה הארובות "מה
קרה?"
"מה שקרה.. צפצף לו הירגזי "מצחיק,
כמה מצחיק! ראה מה שעושה דרור
דרוריאן שלנו.. השתגע לגמרי."
הירגזי צחק בקולו הדקיק, הניף את זנבו
ועף, התרומם מעל הנהר.
כשיאשה ניגש לנהר דרור דרוריאן עף
ישר אליו. וכולו מאיים כזה, מקור פתוח,
עיניים מבריקות, כל הנוצות על ראשו
סומרות.
"הי, דרור דרוריאן! מה אתה עושה? מה
קורה לך, חבר?" שאל מנקה הארובות.
"לא! אני אראה לו!" נהם דרור דרוריאן

אותו!, צועק לי 'בז!'. ואני מפחד צעקתי,
השלשול נפל למים, ואמנון אמנוניאן בלע
אותו.. זה נקרא לשקר! ושום בז לא
היה.."

"אז מה.. התבדחתי" התגונן אמנון
אמנוניאן "והשלשול באמת היה טעים
מאוד."

סביב אמנון אמנוניאן התאספו דגים
אחרים - קרפיון, כסיף, לבנון, שומעים
וצוחקים. אכן, אמנון אמנוניאן בזריזות
הצליח לרמות את ידידו הותיק! ועוד יותר
מצחיק שדרור דרוריאן החליט ממש
לריב אתו. הוא תוקפן כזה, מתעופף
ומתעופף ולא יכול לעשות דבר.
"שהשלשול יחנוק אתך!" קרא דרור
דרוריאן "אני אמצא לי אחר.. ומה

שמעליב, שאמנון אמנוניאן לא רק רימה
אותי אבל עוד צוחק ממני. ואני הזמנתי
אותו אלי לגג.. הנה ידיד טוב, אין מה
לומר! שיאשה מנקה הארובות יגיד. הוא
ידיד שלי טוב. אנו ביחד על הגג. הוא
אוכל ואני אוסף פרורים."

"חכו, חברים. צריך לבחון את הדבר"
אמר מנקה הארובות "תנו לי רק רגע
להתרחץ. אני אבדוק את הדבר כמו
שצריך. ואתה, דרור דרוריאן, תירגע
קצת."

"אני צודק, למה לי להירגע" נהם דרור
דרוריאן "ואני עוד אראה לו, לאמנון
אמנוניאן, שלא יעשה לי תעלולים
כאלה..."

יאשה התיישב על חוף הנהר, שם את

האוכל שלו לידו על אבן, רחץ את ידיו
ואת פניו ואמר:
"עכשיו, חברים, נשפוט. אתה דג, אמנון
אמנוניאן, ואתה דרור דרוריאן - ציפור.
נכון?"
"כן! כן!" קראו כל הדגים והציפורים.
"אז נמשיך. הדג חי במים והציפור
באוויר. נכון? הנה, והשלשול חי באדמה.
טוב. עכשיו תראו."
מנקה הארובות פתח את החבילה שלו,
שם על האבן את פרוסת לחם שיפון
שהיוותה את כל הארוחה שלו, ודיבר:
"תראו מה זה? זה לחם. עבדתי כדי
להרוויח אותו ואני אוכל אותו. אוכל
ואשתה קצת מים. כך! כלומר אוכל, ולא
אעליב את אף אחד. גם הציפור והדג

רוצים לאכול. לכל אחד מכם אוכל משלו.
אז למה לריב? דרור דרוריאן חפר את
השלשול, כלומר הוא עבד בשביל להשיג
אותו, כלומר השלשול הוא שלו..
"סליחה, דוד..." נשמע קול דקיק מקהל
הציפורים.
הציפורים זזו ופנו דרך לחופית קטנה,
שניגשה אל מנקה הארובות על רגליה
הדקיקות.

"דוד, זה לא נכון."
"מה לא נכון?"
"את השלשול אני
מצאתי. שאל את הברווזים, הם ראו. אני
מצאתי אותו והדרור עף וגנב אותו."
מנקה הארובות נבוך. יצא, משום מה,
דבר שלא התכוון אליו.

נדברה עם הברווזים.."
"משהו פה מוזר, חבר... הם..כן! בוודאי.
מילא השלשול, אבל לגנוב זה לא טוב.
ומי שגנב לא צריך לשקר.. נכון?"
"נכון! נכון!" קראו כולם במקהלה.
"אז איך צריך לשפוט את אמנון אמנוניאן
ואת דרור דרוריאן? מי מהם צודק?
שניהם רעשו, צעקו, שניהם רבו והרימו
את כולם על רגליהם. מי צודק? אז אתם
שובבים, אמנון אמנוניאן ודרור דרוריאן!
כן, שובבים. אעניש את שניכם כדי
שתהיו לדוגמה.. עכשיו עליכם מהר
להתפייס, מיד!"
"נכון!" קראו כולם במקהלה "שיתפייסו.."
"ואת החופית שעמלה והוציאה את
השלשול אאכיל בפרורים" החליט יאשה

"איך זה!" הוא מלמל כשחשב רגע "הי,
דרור דרוריאן, אז אתה בעצם מרמה?"
"זה לא אני, זו החופית מרמה. היא

והציפורים. את כל הפרוסה פוררו
לחתיכות ואכלו את הכל. לא נשאר דבר.
ורק אחרי שגמרו לאכול התעשתו כולם
והתחילו להתבייש. איך זה? רדפו אחרי
הדרור הגנב ואת הלחם הגנוב אכלו?
ויאשה, מנקה הארובות השמח, ישב על
החוף וצחק. זה נראה לו מצחיק מאוד..
כולם ברחו ממנו ורק החופית הקנה
נשארה.
"ואת, למה לא עפת עם כולם?" שאל
אותה.
"הייתי עפה, דוד, אבל אני קטנה.

"וכלם יהיו מרוצים..
"מצוין!" שוב קראו כולם.

מנקה הארוות הושיט את ידו ללחם, אך
הלחם לא היה שם. בזמן שיאשה שפט,
דרור דרוריאן הספיק לסחוב אותו.
"הי שודד! הי נוכל!" קראו כל הציפורים
וכל הדגים.

וכלם יצאו לרדוף אחרי הגנב. הלחם
היה כבד ודרור דרוריאן לא יכול היה
לעוף רחוק. השיגו אותו מעל הנהר וכל
הציפורים הגדולות והקטנות התנפלו
עליו.

הייתה מריבה ממש. כולם משכו בלחם
והפרורים נפלו למים, ואחר כך גם
הפרוסה עצמה נפלה לנהר. שם תפסו
אותה הדגים. התחיל הקרב בין הדגים

ציפורים גדולות ינקרו.."

"אז שיהיה, כך אולי טוב יותר, חופית.
שנינו נשארנו כאן בלי אוכל. כנראה לא
עבדנו מספיק.."

ואז לחוף באה אלינקה והתחילה לשאול
את יאשה מנקה הארובות מה קרה. וגם
היא צחקה.

"כמה הם טיפשים הציפורים והדגים!
ואני הייתי יודעת איך לחלק, גם את
השלשול וגם את הפרוסה, ואף אחד לא
היה כועס. הנה, לא מזמן חילקתי
ארבעה תפוחים... אבא הביא ארבעה
תפוחים ואומר לי לחלק אותם בשווה לי
ולליזה. ואני חילקתי לשלושה חלקים:
תפוח אחד לאבא, תפוח אחד לליזה
ושניים לקחתי לעצמי."